

Η παροιμία είναι ένα πνευματικό

δημιούργημα που χάνεται στα βάθη του χρόνου και κανένας δεν ξέρει από που κρατά η ρίζα της.

Ακόμα και οι πρωτόγονοι λαοί έχουν τις παροιμίες τους, και είναι να θαυμάζει κανείς την παρατηρητικότητα και την εκφραστική ευστοχία εκείνων που τις έπλασαν.

Τον καλύτερο ορισμό γι' αυτήν τον έδωσε ο Αριστοτέλης: η παροιμία είναι η «μεταφορά απ' είδους επ' είδος». Χαρακτηριστικό των παροιμιών σε όλες τις εποχές είναι το πολύχρηστο και η συντομία.

Οι παροιμίες είναι παρομοιώσεις που με τον καιρό έγιναν πάγκοινες και λέγονται πάνω στις διάφορες πράξεις και στους λόγους των ανθρώπων για να γίνεται μεταφορικά ο χαρακτηρισμός τους.

Άλλοτε είναι το πόρισμα ενός μύθου: πάνω σε πράξεις ή λόγους λέγεται ολόκληρος μύθος.

Όταν όμως η παροιμία είναι ευκολονόητη, τότε λέγεται μόνον αυτή, χωρίς επεξήγηση.

Τις παροιμίες χαρακτηρίζει, κατά το περισσότερο, ευτράπελος και ειρωνικός τρόπος, και οι πιο πολλές έχουνε για βάση τους τον φυτικό κόσμο, τον βίο των ζώων και των ανθρώπων ή προέρχονται από παροιμιώδης μύθους.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τις παροιμίες τους, όπως παροιμίες είχαν και οι Βυζαντινοί.

Παροιμίες ακούμε κ'εμείς σήμερα σε κάθε κουβέντα γύρω μας, και μπορεί κανείς να τις χαρακτηρίσει σαν επιβίωση του παρελθόντος μέσα στο παρόν όταν βλέπει πλήθος απ' αυτές να έχουν τις αντίστοιχές των σε μακρινές εποχές.

Οι αρχαίοι έλεγαν: «Πέτραν κοιλαίνει ρανίς υδάτων ενδελεχούσα».

Σήμερα ακούγεται: «Σταλαγματιά-σταλαγματιά το μάρμαρο τρυπιέται».

Οι Κύπριοι έχουν τις δικές τους παροιμίες, όπως οι αδελφοί τους Ελλαδίτες, από τον αδιάσπαστο φυλετικό δεσμό που τους ενώνει με την ακατάλυτη κ'αιώνια ρίζα του Ελληνισμού. [\(περισσότερα...\)](#)